

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1503/2014
22.04.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца Г.М. из Т., чији је пуномоћник Д.Ж., адвокат у Т., против тужене Општине Топола, коју заступа Општински јавни правобранилац Општине Топола, ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу број Гж1 2484/13 од 01.07.2014. године, у седници већа одржаној 22.04.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ ревизији тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу број Гж1 2484/13 од 01.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу, судска јединица у Тополи број П1 2041/12 од 24.04.2013. године је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено је решење начелника Општине Топола број 1184/2010 – 05 од 19.07.2010. године о престанку тужиоцевог радног односа, па је обавезана тужена да тужиоца распореди на радно место вишег референта на пословима у области спорта и организовања масовног, школског, омладинског и рекреативног спорта са 01.06.2012. године, одмах по правноснажности пресуде, те је обавезана да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 80.250,00 динара, у року од 15 дана.

Апелациони суд у Крагујевцу је решењем број Гж1 2484/13 од 01.07.2014. године укинуо пресуду Основног суда у Крагујевцу, судске јединице у Тополи број П1 2041/12 од 24.04.2013. године и тужбу тужиоца Г.М. одбацио као неблагоприятну. Одлучио је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Против решења Апелационог суда у Крагујевцу тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/2014), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се не указује на друге повреде одредаба парничног поступка иако је изјављена и из овог ревизијског разлога.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу на неодређено време у Општинској управи општине Топола на радном месту вишег референта на пословима у области спорта и организовања масовног, школског, омладинског и рекреативног спорта. Решењем СО Топола од 16.07.2010. године тужилац је именован за вршиоца дужности директора ... у Т. која функција му је продужена још једним решењем од 10.06.2011. године за још годину дана. Тужилац је на тој функцији остао све до 31.05.2012. године. Радно правни статус тужиоца код тужене је био регусан решењем о мировању радног односа од 16.07.2010. године. Тим решењем је утврђено да тужиоцу мирују права и обавезе код тужене за време док се налази на функцији вршиоца дужности и да по престанку те функције има право да се врати код тужене у року од 15 дана. Тужилац је туженој поднео захтев за доношење решења о престанку радног односа без назначеног датума у коме је навео да је 16.07.2010. године на седници СО Топола именован на функцију в.д. директора ... из Т., па с обзиром да је у радном односу у Општинској управи Топола на неодређено време и да му је донето решење о мировању радног односа за време док се налази на функцији, да подноси овај захтев ради регулисања свог радноправног статуса у ... Т.. Утврђено је да је тужилац тај захтев поднео према упутству тадашњег начелника општинске управе М.Н., која му је била претпостављена и која му је објаснила да такав захтев треба да поднесе ради регулисања радноправног статуса на радном месту на коме је постављен за вршиоца дужности и да то неће утицати на његов радноправни статус код тужене, јер постоји решење о мировању његовог радног односа на ранијем радном месту у општинској управи до његовог повратка са функције на коју је изабран. Начелник општинске управе је 19.07.2010. године донео оспорено решење о престанку радног односа тужиоца. Након што је тужиоцу престала функција в.д. директора ..., тужилац се 07.06.2012. године обратио туженој са писменим захтевом да буде распоређен на раније радно место вишег референта. Од стране вршиоца дужности начелника општинске управе тужилац је обавештен 22.06.2012. године да му је престао радни однос. Након тога (14.08.2012. године) се тужилац поново обратио туженој са захтевом за распоређивање, а 07.09.2012. године је поново обавештен да му је радни однос престао на основу решења од 19.07.2010. године. Тужбу у овом радном спору је поднео 13.09.2012. године.

На основу овако утврђених чињеница првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, јер је закључио да је тужба благовремено поднета у року од 90 дана према члану 195. став 2. Закона о раду, везујући моменат сазнања за повреду тужиоцевих права за 15.06.2012. године, као дан када је после првог обраћања туженом са захтевом да се врати на раније радно место од тужене добио негативан одговор. Првостепени суд је ценио законитост спорног решења и нашао да тужилац није изгубио право на подношење тужбе ни у смислу члана 117. ЗОО у вези члана 61. ЗОО, јер је захтев за раскид радног односа поднео са маном воље, у заблуди у коју га је довела тужена, па је оценио да се ради о рушљивом правном послу у смислу члана 111. ЗОО.

Апелациони суд је благовременост поднете тужбе оценио применом релевантног законског прописа, а то је Закон о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, бр.48/91... 39/02), који се примењује сходно одредби члана 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр.79/05...104/09),

којим је прописано да се одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да примењују на радне односе у органима Аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона. Тужена је Општина Топола, Орган локалне самоуправе, па је правилан закључак апелационог суда да је меродаван пропис за радне односе запослених Закон о радним односима у државним органима, а не Закон о раду који је применио првостепени суд (примењује се само у случају ако се ради о материји која није регулисана специјалним прописом).

Одредбом члана 71. Закона о радним односима у државним органима је прописано да се запослени, односно постављена лица ради остваривања својих права писмено обраћају функционеру који руководи органом и против сваког решења или другог акта којим је одлучено о његовим правима и обавезама, запослени, односно постављено лице има право да поднесе приговор. Приговор се подноси функционеру који руководи државним органом у року од осам дана од дана уручења решења или другог акта, а функционер је дужан да о њему одлучи у року од 15 дана од дана подношења приговора. Право на подношење тужбе истиче по протеку рока од 15 дана уколико функционер у утврђеном року не одлучи о приговору или ако запослени, односно постављено лице није задовољан одлуком функционера поводом поднетог приговора.

Оспорено решење од 19.07.2010. године којим је тужиоцу престао радни однос са 15.07.2010. године је постало коначно с обзиром на то да тужилац против њега није поднео приговор начелнику општинске управе Општине Топола. Тужилац је 22.06.2012. године, примио обавештење да му је престао радни однос као одговор на његов захтев да се врати у радни однос у општинску управу. Ни након 22.06.2012. године по пријему тог обавештења тужилац није изјавио приговор и није благовремено поднео тужбу у року од 15 дана, већ је то учинио тек 13.09.2012. године, што је после законом прописаног рока како то правилно оцењује и апелациони суд.

Неосновано ревидент тврди да је благовременост тужбе требало ценити применом члана 117. и члана 61. Закона о облигационим односима. У питању је радни спор, који се покреће у роковима прописаним законима којима су прописана права и обавезе запослених, те се благовременост тужбе у радном спору може ценити само према тим прописима. Такође је неодржива тужиочева теза истакнута у ревизији да је он након пријема првог обавештења и даље одржан у заблуди од стране тужене којој се обраћао новим захтевима да би био поново обавештен 07.09. 2012. године да му је већ престао радни однос. Насупрот овој тврдњи, тужилац је пропустио да по пријему првог обавештења (примио га 22.06.2012. године), у коме му је јасно речено да му је престао радни однос код тужене, благовремено затражи заштиту права и зато је његова тужба морала бити одбачена као неблаговремена, као што је то правилно одлучио апелациони суд.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**